

Ала от Бога да нямаш;
 да даде Господъ, Иванчо,
 да идешъ да се не върнеш, —
 конче ти само да дойде
 и на кончето седлото
 хаберя да ми донесе —
 че се е Иванчо разболял —
 деветъ години да лежишъ“.
 Иванчо дума Иринки:
 „Ирино, либе Ирино,
 Сал ти ли знаеш да кълниш:
 — Да даде Господъ, Ирино,
 В Сливен града да ида,
 да ида да се завърна;
 тез кърпи, Ирино,
 дт'тъчеш, майка ти да ги раздава
 за Иринино прощене“.
 Че стана Иванчо отиде,
 отиде и се завърна
 право у Иринка похлопа.
 „Излез ме, либе, посрещни!“
 Не излезе Иринка на порти,
 най си излезе мама ѝ
 Иванчо дума мама ѝ:
 „Майно ле, стара майчице.
 къде е, мамо, Иринка
 защо ми Иринка не отвори?“
 — „Вчера Иринка под було
 с друго либе венчаха,“
 викна Иванчо заплака:
 „Клета му душа проклета,
 който се с либе шегува
 с слибе шег не бива.“

(Слушана въ Търново отъ г-жа Кинка **Капитанъ**
 Гюлмезова).

Вариянтъ отъ нея се срѣща въ *Мсб.*, кн. XXVI, стр. 175:
 но не е пълна. Слушана въ Г. Орѣховица. Мѣни се изрази,

„Чи сж Сливнѣнки хубави,
 чи тъкът китни губери,
 с турунджіени кинари“ . . .

Въ следната пѣсень се рисуватъ страннитѣ понятия
 на свекървата за дължимата къмъ нея почитъ отъ страна на
 снахата, клюкарството на първата срещу втората, извън-
 редно строгото понятие на мъжа за върността на жената и
 най-после рицарството на мъжа следъ трагичната и неосно-
 вателна присъда надъ жена си: